

יפתח ה' לך את אוצרו הטוב

יפתח ה' לך את אוצרו הטוב את השמים לתת מטרארצך בעתו ולברך את כל מעשה ידך והלוי גוים רבים ואתה לא תלוה: (דברים כח יב).¹

מסכת תענית דף ב עמוד א

אמר רבי יוחנן: שלשה מפתחות בידו של הקב"ה שלא נמסרו ביד שליח, ואלו הן: מפתח של גשמים, מפתח של חיה,² ומפתח של תחיית המתים.³ מפתח של גשמים – דכתיב: "יפתח ה' לך את אוצרו הטוב את השמים לתת מטרארצך בעתו" ... במערבא אמרי: אף מפתח של פרנסה, דכתיב: "פיתח את ידך ומשפיע לכלחי רצון" (תהלים קמה טז). ורבי יוחנן מאי טעמא לא קא חשיב להא? אמר לך: גשמים היינו פרנסה.⁴

מדרש תנחומא (בובר) פרשת ויצא סימן טז

"ויזכור אלהים את רחל וגו' ויפתח את רחמה" (בראשית ל כב). ילמדנו רבינו: מהו שיקנח אדם שולחן בשבת בספוג? כך שנו רבותינו:⁵ "ספוג אם יש לו עור בית אחיזה מקנחין בו, ואם לאו אין מקנחין בו".⁶ שאם אין עליו עור תפור לו, הוא בא לקנח [בשבת] והמים נכנסין והוא [כונס] [כובש] והמים יוצאין, ונמצא סוחט בשבת. לפיכך אם יש לו עור בית אחיזה מקנחין בו, [ואם לאו אין מקנחין בו], שלא יהא עוצר והמים יוצאין.⁷ בוא וראה מעשיו של הקב"ה שאינן כמעשה בשר ודם. בשר ודם בשעה שעוצר בספוג המים יורדין, פתח ידו אין המים יורדין. אבל הקב"ה אינו כן, אם עצר אין המים יורדין, שנאמר: "הן יעצר במים ויבשו" (איוב יב טו), וכתב: "ועצר את השמים ולא יהיה מטר" (דברים יא יז), אבל אם פתח, הן יורדין שנאמר: "יפתח ה' לך את אוצרו הטוב את השמים" (דברים כח יב).⁸

אמר ר' יוחנן: ארבעה מפתחות ביד הקב"ה ולא מסר אותן לבריה בעולם, ואלו הן: מפתח של גשמים. ומפתח של כלכלה, ומפתח של קברות, ומפתח של עקרות. ולכשהוצרכו, מסרן הקב"ה לצדיקים: מפתח של גשמים

¹ פסוק זה הוא חלק מהברכה המובטחת: "והיה אם שמוע תשמע בקול ה' אלהיך לשמר לעשות את כל מצותיו אשר אנכי מצוך היום וכו'". האוצר הטוב היורד מן השמים הוא כמובן הגשם בעתו ככתוב במפורש בהמשך הפסוק: "לתת מטרארצך בעתו". וכבר הרחבנו לדון על אוצר הגשם (אוצר ולא ח"ח עוצר) וגדולתה של ירידת הגשמים במספר מקומות, כגון [בשמיני עצרת](#), [טל ומטר](#), פרשת [בחוקותי](#) ועוד. כאן נתמקד בלשון "אוצר הטוב" ובדרשות על הפסוק הנ"ל.

² היינו אישה יולדת. ראה שם בגמרא שהראיה היא מרחל שנאמר בה: "ויזכר אלהים את רחל וישמע אליה אלהים ויפתח את רחמה" (בראשית ל כב). לפי זה, מדובר ברגע הלידה ולא ברגע העיבור. אבל במדרש בראשית רבה פרשת ויצא, פרשה עג סימן ד על הפסוק: "ויפתח ה' את רחמה" משמע שמדובר ברגע העיבור. וגם שם נזכרים שלושה המפתחות, אך בלשון קצת שונה: "ר" תנחומא בשם ר' ביבי אמר: שלשה מפתחות ביד הקב"ה: מפתח של קבורה, ומפתח של גשמים, ומפתח של רחם".

³ כאן, הכוונה כמובן לחזון העצמות היבשות של יחזקאל שבפרק לז. והמפתח נמצא בפסוק יג שם: "וידעתם כי אני ה' בפתחי את קברותיכם ובהעלותי אתכם מקברותיכם עמי". רק לקב"ה יש את המפתח לקבריהם של שוכני עפר ונס תחייתם. שלושה מפתחות אלה, גשמים, חיה, תחיית המתים, מקיפים את כל חיי האדם: הלידה מצד אחד, המיתה מצד שני והגשם באמצע.

⁴ ר' יוחנן לא סבור שמפתח של פרנסה הוא מפתח נוסף, רביעי, משום שהוא כלול במפתח הגשמים. גשמים הם פרנסה. אך ראה להלן במסכת תענית דף ט עמוד א, דעה הפוכה בשם ר' יוחנן אשר מבחין בין "מטר" ובין פרנסה: "אמר רבי יוחנן: מטר - בשביל יחיד, פרנסה - בשביל רבים. מטר בשביל יחיד - דכתיב: יפתח ה' לך את אוצרו הטוב ... לתת מטרארצך, פרנסה בשביל רבים - דכתיב: הנני ממטיר לכם לחם מן השמים (שמות טז ד)". ראה דברינו [ועל הפרנסה לא השיבו](#) בפרשת ויצא וכן [האלהים הרועה אותי](#) בפרשת ויחי, מהם, וממקורות אחרים משמע שפרנסה היא (גם) של יחיד. וככתוב: "ראש ועשר אל תתן לי הטרפני לחם חקי" (משלי ל ח).

⁵ מסכת שבת פרק כא משנה ג: "ספוג אם יש לו עור בית אחיזה מקנחין בו ואם לאו אין מקנחין בו".

⁶ עד כאן המשנה ומכאן ואילך דברי הסבר של הפרשן והרי לנו דוגמא נאה של מדרש אגדה שהוא כפירוש למשנה.

⁷ ומה שאסור בהלכות שבת הוא דבר משובח בלימוד תורה, ראה מסכת אבות פרק ה משנה טו (ובאבות דרבי נתן נוסח א פרק מ) שספוג הוא אחת מתכונות התלמידים החיוביות: "דומה לספוג כיצד? זה תלמיד ותיק שיושב לפני חכמים ולמד מקרא ומשנה מדרש הלכות ואגדות כשם שספוג סופג את הכל כך הוא סופג את הכל". ודרגה אחת גבוהה ממנו: הנפה. מה שאסור בהלכות שבת: ספוג ונפה, משובח בהלכות סעודת שבת, בדברי תורה ואגדה, זמירות ונעימות, ספוגים זורמים ומנופים.

⁸ אנחנו עדיין בעסקי המפתחות והיות שהמפתח הראשון, בסדר המקרא, הוא זה של רחל, מפתח העקרונות או החיה, נמצא מדרש זה בפרשת ויצא. וע"ס דרשת ר' יוחנן שהבאנו בהערה 4 שמצדף גם את הפרנסה מהפסוק בפרשת בשלח על המן "הנני ממטיר לכם לחם מן השמים", נמצא מדרש זה גם בשמות רבה כה ג. וכך גם במכילתא דרבי ישמעאל ובמכילתא דרשב"י על הפסוק שם: "הנני ממטיר לכם מן השמים, מאוצר הטוב של השמים. שנאמר: יפתח ה' לך את אוצרו הטוב (דברים כח יב)". כך או כך, שים לב לתבנית של מדרש "ילמדנו" שפותח בהלכה ועובר משם לאגדה, כפי שמיד נראה וקל לנחש. תבנית זו מאפיינת את מדרש דברים רבה לכל אורכו. כל פרשה בדברים רבה, ורבות גם באמצע, מתחילה במילה: "הלכה" – מאמר פתיחה בענייני הלכה שהדרשן מביא וממנו עובר לאגדה ולפרשת השבוע.

מסר לאליהו, שנאמר: "אם יהיה השנים האלה טל ומטר כי אם לפי דברי" (מלכים א' ו'). מפתח של כלכלה מסר לנח, שנאמר: "ואתה קח לך מכל מאכל אשר יאכל" (בראשית ו' כא). מפתח של קברות מסר ליחזקאל, שנאמר: "ואמרת אליהם העצמות היבשות" (יחזקאל לז' ד), ומפתח של עקרות מסר לאלישע, שנאמר: "למועד הזה כעת חיה את חובקת בן" (מלכים ב' ד טז). ומנין שלא מסרן הקב"ה לבריה בעולם, אלא הוא בעצמו פותח אותן? מפתח של גשמים, שנאמר: "יפתח ה' לך את אוצרו הטוב את השמים" (דברים כ"ב). מפתח של כלכלה, שנאמר: "פותח את ידך" (תהלים קמה טז), ומפתח של קברות, שנאמר: "הנה אני פותח את קברותיכם" (יחזקאל לז' יב), ומפתח של עקרות מנין? ממה שכתוב בענין: "ויזכור אלהים את רחל ויפתח את רחמה"⁹.

פסיקתא דרב כהנא פסקא ה - החדש הזה

"החודש הזה לכם" (שמות יב ב), מסור הוא לכם. א"ר יהושע בן לוי: למלך שהיה לו אורלוגין, וכיון שעמד בנו מסר לו אורלוגין שלו. א"ר יוסה בר' חנינה: למלך שהיה לו שומירה, וכיון שעמד בנו מסר לו שומירה שלו. א"ר אחא: למלך שהיתה לו טבעת, וכיון שעמד בנו מסר לו את טבעתו. א"ר יצחק: למלך שהיו לו אוצרות הרבה והיה מפתח לכל אחד ואחד, וכיון שעמד בנו מסר לו את המפתחות.¹¹

תוספתא מסכת מעשר שני (ליברמן) פרק ה הלכה כה

ואומר: "השקיפה ממעון קדשך מן השמים וגו'" (דברים כו טו) - זו מקום השקפה, שנאמר: "אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף" (תהלים פה יב). "משמים" - מאוצר טוב שבשמים, שנאמר: "יפתח ה' לך את אוצרו הטוב את השמים."¹²

מסכת חגיגה דף יב עמוד ב

מכון - שבו אוצרות שלג ואוצרות ברד, ועליית טללים רעים, ועליית אַגְלִים,¹³ וחדרה של סופה [וסערה], ומערה של קיטור, ודלתותיהן אש, שנאמר: "יפתח ה' לך את אוצרו הטוב."¹⁴

⁹ ואז בכעסו על ישראל גוזר אליהו על עצירת גשמים לשלוש שנים, עד שהוא עצמו נודד צפונה מפני הבצורת. וכבר ביקרו חז"ל את מעשיו של אליהו במאמרם: "משל דאליהו למה דומה? לאדם שנעל את הדלת ואיבד את המפתח". (סנהדרין ק"ג ע"א). ואף ציינו שגזירות על הטל לא הועילה, רק על המטר. הטל לעולם יורד. ראה דברינו [אליהו בהר הכרמל](#) בפרשת כי תשא.

¹⁰ וכמו שיעקב אומר לרחל, אמנם בכעס לא מוצדק: "התחת אלהים אנכי אשר מנע ממך פרי בטן" (ובקרוהו חז"ל מאד על אמירה זו, ראה בראשית רבה ע"א ז, תנחומא בובר יט, דברינו [הבה לי בנינים](#) בפרשת ויצא). אבל התוצאה היא שרחל מתפללת ישירות וזוכה להריון ולילד ומה שנאמר במקרא בכעס ("ויחר אף יעקב ברחל"), נאמר במדרש בנחת כאחד מהמפתחות שהם בידיו של הקב"ה ושלו בלבד. סוף דבר, נראה ממדרש זה שמסירת המפתחות ע"י הקב"ה לבני אדם הייתה חד-פעמית ושוב חזר הקב"ה להנהיג את עולמו בלי מתווכים ומשתוקק שהאדם יתפלל אליו ישירות ויזכה למפתח ולפתיחות. שלושה המפתחות של הגמרא במסכת תענית הופכים כאן לארבעה. נראה שהדרשן של מדרש תנחומא הכיר את הגמרא בתענית דף כט שהבאנו בהערה 4, ומקבל את ההבחנה וההפרדה בין מפתח של גשמים או מטר ובין מפתח של פרנסה וכלכלה. והרי לנו ארבעה מפתחות. שים לב שבכל שלושת המקורות מובאים הדברים בשם ר' יוחנן!

¹¹ אפרופו מפתחות ומספרם, אילו מהם נמסרו לאדם ואילו השאיר הקב"ה אצלו, ראינו להוסיף מפתח זה שנמסר לבית הדין שבכל דור ודור. מפתח לוח השנה וקביעת המועדים. וכבר הזכרנו מדרש זה במלואו (יש שם עוד משלים למסירת לוח השנה לבני האדם) בדברינו [החודש הזה לכם](#) בשבת פרשת החודש. וכאן רק רצינו להזכיר עוד מפתח שקשור במפתח של גשמים. ראה דברינו [רביעות היורה](#) בטל ומטר.

¹² בסוף הלכות מעשר שני, מסיימת התוספתא, כפי שמקובל גם במשנה במקומות רבים, בדרשת אגדה על הפסוק שבתורה בפרשת וידוי מעשרות, שהוא תפילה של ייחול: "השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את ישראל ואת האדמה אשר נתת לנו פאשר נשבעת לאבותינו ארץ זבת חלב ודבש". השווה עם נוסח המשנה (מסכת מעשר שני פרק ה משנה יג) על פסוק זה, שמוא בחלקו גם ברש"י על הפסוק: "השקיפה ממעון קדשך מן השמים - עשינו מה שגזרת עלינו, אף אתה עשה מה שהבטחתנו. השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך את ישראל ובבנות ואת האדמה אשר נתת לנו בטל ובמטר ובולדות בהמה כאשר נשבעת לאבותינו ארץ זבת חלב ודבש כדי שתיתן טעם בפירות". (ראה דברינו [השקיפה ממעון קדשך מן השמים](#) בפרשה זו). אבל התוספתא מתעכבת על המילה "שמים" שבפסוק שהוא מקום השקפה מלמעלה ומחברת את "השמים" של תפילת וידוי מעשרות שבתחילת הפרשה שלנו עם "השמים" שבפסוק אותו אנו דורשים: "יפתח ה' לך את אוצרו הטוב את השמים". הצדק שנשקף מהשמים הוא האוצר הטוב. וכפיוט: "נא שגבם מאוצר המוכן בזבולך". ולכן יש לחבר גם את מדרש אגדה (בובר) בראשית פרשת וירא יח טז (מובא בקצרה גם ברש"י שם): "כל מקום שנאמר השקפה לרעה, חוץ מהשקיפה ממעון קדשך (דברים כו טו), שבשביל שהם נותנים תרומות ומעשרות לבעליהם חוזרת מדת הפורעניות לברכה". הכל לטובה.

¹³ ראה פירוש רש"י שם: "עליית אגלים - לשון עוגה של מים (חולין מא, א), ולשון אגלי טל (איוב לח), ולשון אגן הסהר (שיר השירים ז) שמתחלפת למ"ד בנ"ו, והם מים העומדים להלקות פירות".

¹⁴ ראה שם חצי עמוד קודם, דרשתו של ריש לקיש, על בסיס הפסוק בדברים י' יד: "הן לה' אלהיך השמים ושמי השמים הארץ וכל אשר בה", שהשמים בנויים משבעה רקיעים: וילון, רקיע, שחקים, זבול, מעון, מכון, ערבות. יש כל מיני "שמים". וברקיע שנקרא "מכון" יש גם אוצרות לא תמיד טובים. שהרי אנו רואים שמהשמים לא רק יורדים גשמים לברכה בעיתם, אלא גם פגעי טבע שונים ושלא בעיתם. כל זה נלמד מהפסוק שלנו: "יפתח ה' לך את אוצרו הטוב", משמע שיש אוצרות טובים ויש טובים פחות. ראה הדרשה המקבילה בבראשית רבה פרשת וירא פרשה נ"ג: "א"ר חנינא בן פיז: אין דבר רע יורד מלמעלה! השיבו (לו): והרי כתוב: אש וברד

הני ברקיעא איתנהו? הני בארעא איתנהו! דכתיב: "הללו את ה' מן הארץ תנינים וכל תהמות אש וברד שלג וקיטור רוח סערה עשה דברו" (תהלים קמח ז-ח). אמר רב יהודה אמר רב: דוד ביקש עליהם רחמים, והורידן לארץ. אמר לפניו: ריבונו של עולם, "כִּי לֹא אֶלְחָפֵץ רֶשַׁע אֶתָּה לֹא יִגָּרֵךְ רָע" (תהלים ה ה), צדיק אתה ה' - לא יגור במגורך רע.¹⁵

מסכת בבא בתרא דף כה עמוד ב

ואמר רפרס בר פפא אמר רב חסדא: מיום שחרב בית המקדש - אין הגשמים יורדין מאוצר טוב, שנאמר: "יפתח ה' לך את אוצרו הטוב".¹⁶ בזמן שישראל עושים רצונו של מקום וישראל שרויין על אדמתם - גשמים יורדין מאוצר טוב, בזמן שאין ישראל שרויין על אדמתם - אין גשמים יורדין מאוצר טוב.¹⁷

ספרי דברים פרשת האזינו פסקא שו

האזינו השמים - רבי יהודה אומר: משל למלך שהיו לו שני אפוטרופים במדינה ... ומסר להם את בנו ואמר להם: כל זמן שבני עושה רצוני, היו מעדנים אותו ומפנקים אותו ומאכילים אותו ומשקים אותו. וכשאינ בני עושה רצוני, אל יטעום משלי כלום. כך, בזמן שישראל עושים רצונו של מקום, מה נאמר בהם: "יפתח ה' לך את אוצרו הטוב את השמים" וכשאינ עושים רצונו של מקום מה נאמר בהם: "וחרה אף ה' בכס ועצר את השמים ולא יהיה מטר והאדמה לא תתן את יבולה".¹⁸

מדרש תנאים לדברים פרק טו פסוק ח

"כי פתח תפתח" - היה ר' יונתן בן יוסף אומר: הנותן מתוך הדוחק, סופו ליתן מתוך העושר; והחושך מתוך העושר, סופו לחשוך מתוך הדוחק. שתי ידיים הן: אחת עליונה ואחת תחתונה. העליונה פתוחה ליתן והתחתונה פתוחה ליטול. והנותן צריך ליתן הודאה לפני המקום שנותן ואינו נוטל, שנאמר: "כי פתח תפתח" - פתח עד שלא תפתח. פתח ידך ליתן עד שלא תפתח ידך ליטול. כדרך שאתה פותח כך פותחין לך: "יפתח ה' לך את אוצרו הטוב" (כח יב) - נמצא כל העושה צדקה מרויח לעניים ומרויח לכל העולם כולו.¹⁹

ספרי במדבר פרשת נשא פסקא מג

"ואני אברכס" - שלא יהיו ישראל אומרים: ברכותינו תלויות בכהנים, תלמוד לומר: "ואני אברכס". שלא יהיו הכהנים אומרים: אנו נברך את ישראל, תלמוד לומר: "ואני אברכס" - אני אברך את עמי ישראל. וכן הוא אומר: "כי ה' אלהיך ברכך בכל מעשה ידיך" (דברים ב ז), "כי ה' אלהיך ברכך כאשר דבר לך" (דברים טו ו),

שלג וקיטור רוח סערה עושה דברו (תהלים קמח ח)! אמר להם: רוח סערה היא שהיא עושה דברו. מילתו של ר' שמעון בן לקיש חלוקה על זו של ר' חנינא בן פזי. שאמר ר' שמעון בן לקיש: יפתח ה' לך את אוצרו הטוב, מכאן שיש לו אוצרות אחרים".

¹⁵ דוד המלך, כשיטת ר' חנינא בן פזי, לא נחה דעתו שיש אוצרות רעים בשמים והורידם לארץ, שכך כתב בתהלים: "הללו את ה' מן הארץ תנינים וכל תהומות אש וברד שלג וקיטור רוח סערה עשה דברו". ועניין זה דורש עיון מיוחד. האם הוא קשור לחלוקה: השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם? שמעשה בני האדם הם מקור האוצרות הלא טובים שבעולם? נשמח לשמוע הסברים.

¹⁶ חלק זה של המדרש מזכיר את המשנה והגמרא (והתוספתא) בסוף מסכת סוטה המתארים את ההתדרדרות בעקבות חורבן בית המקדש: "מיום שחרב בית המקדש אין יום שאין בו קללה ולא ירד הטל לברכה וניטל טעם הפירות. ר' יוסי אומר אף ניטל שומן הפירות". ובתוספתא סוטה פרק טו הלכה ב: "אמר רבן שמעון בן גמליאל: תדע שנתארוו טללים. שבראשונה כשהיה טל יורד על גבי תבן ועל גבי הקש היה מלבין ... עכשיו משחיר. בראשונה כל עיר שהיו טלליה רבים מחברותיה פירותיה היו מרובין עכשיו ממועטין". מה שמסביר את הגמרא בחגיגה לעיל על הטללים הרעים ואת שיטת ריש לקיש (הערה 13). האמנם חדל האוצר הטוב לחלוטין?

¹⁷ חלק זה נותן תקווה מסוימת בכך שאפשר שהאוצר הטוב יחזור אם ישראל "עושים רצונו של מקום". וגם התנאי השני: "ושרויים על אדמתם", אינה בהכרח בניית בית המקדש, אלא היאחזותו של עם ישראל בארץ ואי ירידתו מהארץ והעדפתו את הגלות, כפי שמשמע ממקורות רבים כגון מניית שבחי מי שגר בארץ בגמרא סוף מסכת כתובות.

¹⁸ סדרה ארוכה של מדרשים מאמצים את הקו הזה של ספרי. הכל תלוי בעשיית רצון המקום (בלבד)! ראה שיר השירים רבה פרשה ז על הפסוק: "שובי שובי השולמית": "זהו שכתוב: ויתן לך האלהים מטל השמים ומשמני הארץ (בראשית כז, ברכת יצחק ליעקב) - לך בזכותך ובך הדבר תלוי, דכתיב: יפתח ה' לך את אוצרו הטוב - בזכותך ובך הדבר תלוי". ועדיין נראה שמדובר בארץ ישראל.

¹⁹ חזרנו אל מצוות צדקה ונתינה שבה דנו בפרשת ראה בדברינו [לגל חוזר הוא בעולם](#) (וכן [מצוות צדקה](#) בפרשת בהר). פתיחת האוצר הטוב מן השמים, תלויה בפתיחת היד לצדקה בארץ. וכן בנתינת מעשרות כפי שמדגישים מדרשים אחרים: "עשר בשביל שתתעשר".

ואומר: "ברוך תהיה מכל העמים" (דברים ז יד),²⁰ ואומר: "יפתח ה' לך את אוצרו הטוב מן השמים" (דברים כח יב), ואומר: "במרעה טוב ארעה אותם" (יחזקאל לד יד), ואומר: "אני ארעה צאני" (שם לד טו).²¹

שבת שלום מחלקי המים

מים אחרונים: התמקדנו הפעם במקורות תנאיים ובגמרות ופגמנו שלא במתכוון בכבודו של מדרש דברים רבה, שלו בעצם הבכורה בפרשת השבוע כי תבא. ראה שם (פרשה ז סימן ו) בשבחי האוצר הטוב שהוא ירידת גשמים שאף הדגים שבים מתברכים ממנו. וכן השכנת שלום בין ישראל וגויים החיים בארץ ישראל שלכל אחד החגים וימי השמחה שלו, וביום בו יורדים גשמים ונמשך שפע מהאוצר הטוב, כולם שמחים.

"יפתח ה' לך את אוצרו הטוב" הוא ברכה נאה לשנה החדשה, כברכת הכהן הגדול ביום הכיפורים: "שנת אוצר הטוב לנו תפתח".

²⁰ לא ברור מה בפסוק זה אומר שהברכה היא ישירות מהקב"ה, אולי הפסוקים שלפניו ואחריו: "וַאֲהַבְּךָ וַיְבָרְכְךָ וַיְהַרְבֵּךָ ... עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר-נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לְתֵת לָךְ", "וַיְהִי כִּי-יָבֵא אֶת-יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם וַיֹּאמֶר אֵלָיו ה' וְכֹל". ראה הפסוקים שם בתחילת פרשת עקב.

²¹ הרי לנו שוב הקשר הישיר "מן השמים" אל האדם והציבור המתפללים והמברכים, בלי מתווכים ושתדלנים, כפי שכבר הערנו בהערה 10 לעיל. הפסוק שלנו הוא מהפסוקים שמציינים את ברכת ה' הישירה. שים לב שרוב הפסוקים הם מספר דברים, האם יש לזה משמעות? כך או כך, ובהקשר לברכת כהנים, ראה דברינו **כה תברכו את בני ישראל – ואני אברכם**, שהכהנים מתפללים לעם שה' יברכם! ראה דברי רשב"ם על הפסוקים בברכת כהנים (במדבר ו כג): "כה תברכו את בני ישראל – כלומר, לא תברכו מברכת פיהם כאדם שאומר: תבואתה לראש פלוני כך וכך, אלא אלי תתפללו שאברכם אני, כמו שמפרש: 'ברכה ה' וישמרך. ואני אשמע קולכם כאשר תאמרו ואברכם לישראל, כמו שמפרש: ושמו את שמי על בני ישראל. כשיברכו כהנים לישראל בשמי ולא בשמם - אני אברכם לישראל, כמו שיתפללו הכהנים ואומרים: 'ברכה ה'". וכמו כן דברי מדרש במדבר רבה יא ב המתקשרים לפרשת השבוע שלנו: "משגיח מן החלונות - בשעה שאמר הקב"ה לאהרן ולבניו: כה תברכו את בני ישראל, אמרו ישראל לפני הקב"ה: ריבון העולמים, לכהנים אתה אומר שיברכו אותנו? אין אנו צריכים אלא לברכותיך ולהיותינו מתברכים מפך, זהו שכתוב: השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך את ישראל (דברים כו טו). אמר להם הקב"ה: אף על פי שאמרתי לכהנים, שיהיו מברכים אתכם, עמהם אני עומד ומברך אתכם. לפיכך הכהנים פורשים את כפיהם, לומר: שהקב"ה עומד אחרינו. ולכן הוא אומר: משגיח מן החלונות - מבין כתפותיהם של כהנים, מציץ מן החרכים - מבין אצבעותיהם של כהנים. ענה דודי ואמר לי - ואני אברכם (במדבר ו כז)".